

גליון 472
שנה י' תשפ"אסיפורי
צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

עתה ילחכו כל סביבותינו

בלק בן צפור קוסם גדול היה, והיה עוסק בכשפנות על ידי צפור. עשה לו דמות צפור אחת, ראשה, גופה ורגליה משל זהב, פיה משל כסף וכנפיה משל נחושת קלל, הניח בפיה לשון של אותה צפור ששמה "ידוע" והעמידה בחלון ביתו, ביום מול אור השמש, ובלילה שיפול עליה אור הירח. ושם היתה עומדת שבעה ימים רצופים, והוא מקטיר לה קטורת ומקריב לה קרבנות, ועושה לה כל מיני השתחויות ועבודות. כיון שעברו שבעה ימים, היתה אותה צפור מתחילה לכשכש לשונה בפיה, וכשהיו נוקדים לשונה במחט של זהב, היתה מדברת גדולות ומגידה עתידות, על ידי צפור זו ראה בלק וידע מה שבני אדם אחרים אינם רואים ולא יודעים. ביום מן הימים פרצה אש ושרפה כנפיה של אותה צפור, כיון שראה כך, אחזתו אימה ופחד, אמר מכוחם של ישראל חורכו כנפי ציפורי, עתה ילחכו כל סביבותינו.

(זוהר ח"ג קפד, ב)

פרשת השבוע

עליו שיוכל לחזור בדרך הסלולה והישרה, ולא יתעה חלילה בדרכו. גם עלינו הסביר הרב בלהט לעשות לנו סימנים, כדי שלא נתעה בדרכי החיים, ובכדי שלא נאבד את הדרך הסלולה לנו מדור לדור, ועל כן קודם כל אנו מכריזים אין כאלוקינו, וזהו סימן אחד, ואחר כך אין כאדונינו, וזהו סימן שני. בעת לאחר שסימנו לקבוע לנו את הסימנים, אפשר לצאת לדרך ולשאול מי כאלוקינו, מי כאדונינו, שאלות מסוג זה לרוב מסוכנות המה, אך לאחר שהסימנים בידינו איננו צריכים לחשוש, אנו בדרך הנכונה והישרה דרך המלך.

רואה אני ילד חביב, שבעוד זמן מה יהיה עליך לעזוב את ירושלים, שנים רבות לא תהיה כאן, בשנים הרבות הללו אל תשכח להציב לך סימנים בדרכך, אלו ישמרו עליך בכל אשר תפנה לבל תסטה חלילה מן הדרך, אל תשכח ילד חביב.

סיפר הילד הקשיש אברהם ברגמן, כל שנות הזעם הנאצי ומראות מלחמת העולם השנייה חרוטים עמוק על בשרי, פעמים רבות עמדתי בפני יאוש מוחלט, לא יכולתי לסבול עוד וגמרתי אומר בליבי, כי טוב לי מותי מחיי, אך תמיד בעת צרה וזכרתי היטב את דבריו של הרב הישיש, דמותו הודקרה מול עיני, "עשה לך סימנים" קבעתי אותם עמוק בתוך תוכי, לא שכחתי. בזכותם זיכני השי"ת לחזור לארץ ישראל, זכיתי בזכות הסימנים לצאת מן המערה האפילה של החושך, הצרות והיסורים. חלקם שלמדני הרב הזקן בילדותי לא עזבני לעולם

דרך המלך נלך לא נטה ימין וכו' (כ' י"ז) הרה"ק רבי יוסף חיים זונגפלד נהג לרקוד בשמחת תורה יחד עם מאות ילדים. אחד ממאות הילדים שזכו לרקוד עם רבי יוסף חיים בהקפות של הילדים, היה הילד אברהם ברגמן שסיפר בסוף ימיו את הסיפור הבא:

שנה אחת לאחר שסיים רבי יוסף חיים לומר את איך כאלוקינו, ניגשתי אליו ואמרתי בקול שקט ובביישנות. רבי יש לי קושיא חמורה על הסיפור. הביט בו רבה של ירושלים ברוך, ליטף את לחיו של הילד ואמר, שאל בני היקר. מדוע אנו אומרים קודם אין כאלוקינו איך כאדונינו, ואחר כך שואלים מי כאלוקינו מי כאדונינו? והלא הסדר צריך להיות הפוך. נכון אתה חיך הרב, בתשובה אמשול לך משל. מכיר אתה ודאי את מערת צדקיהו שע"י שער שכס. הילד הגהן בראשו, והרב המשיך, ברחבי העולם קיימות מערות נוספות, ישנן מערות קצרות וישנן ארוכות יותר, יש גם מערות ענקיות תמיד שוררת שם חשיכה מוחלטת. מה יעשה אדם הרוצה להלך במערה ולצאת ממנה לאחר מכן? אדם פיקח, עושה לו סימנים בדרכו, כאן יש אבן גדולה, ובפינה זו יש עמוד יצוק בקרקע וכדו'. לכשירצה לצאת מן המערה יחזור על פי הסימנים ולא יתעה בדרכו. שוטה לעומת זאת, אינו חושב על המחיר, ואינו שם לבו לעתיד, נכנס הוא במהירות, אינו משגיח ואינו קובע לעצמו סימנים, ועל כן סביר להניח שיתעה מן הדרך הישרה, חזקה עליו שיאבד את שבילי דרך המלך. יוצא אם כן, שהסימנים שהאדם קובע בדרכו הם הביטחונות שבידי האדם, השומרים

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 8:31 ת"א: 8:34 ר"ת: 9:03

פרשת בלק

זמני כניסת השבת

ירושלים: 7:13 ת"א: 7:28

ר' יוסל'ה צדיק נסתר

מסופר: אל הרה"ק המגיד רבי מרדכי מטשערנוביל זיע"א, בא אחד מחשובי החסידים בעל יחוס וירא שמים, בבקשה שהרבי יציע לו שידוך עבור בתו היחידה. מדי פעם דחה אותו הצדיק ואמר לו: אל תיחפו יש עוד זמן. בתחילה היה החסיד מרוצה, הוא הבין שאין לו מה לדאוג, אך משעברו שנים והבת בגרה, החל החסיד להרהר בדאגה לעתידה ותהיה לכוונת הרבי, שמא סימן רע יש בתשובותיו?

פעם אחת אזור החסיד אומץ ניגש אל הרבי ושאל אותו לפשר דחיותיו בקשר לשידוך של בתו, חיך הרבי וענה לו, הדבר הוא פשוט, זיווגה של בתך נמצא ואני גם יודע מיהו, ואתה בוודאי היית מתפאר בו, אך מה לעשות אם הוא אינו מעוניין כרגע להינשא, והבחור הינו אחד מל"ו הצדיקים הנסתרים, בצדקתו הרבה, הוא מוכן להינזר מכל תענוגות העולם הזה, ועל כן הוא מוותר על ענין השידוך, אך אל דאגה עוד אצליח לשכנעו שיסכים להינשא, כיון שליחודי אסור להינזר ולהימנע מלהינשא, ובפרט כשזיווגו עומד ומצפה לו. כאשר שמע החסיד את דברי הרבי נחה דעתו ונרגע מדאגתו. אך כעבור זמן קצר שוב היה בקוצר רוח, שכן היה סקן לדעת מיהו הבחור הצדיק שהרבי בחר בו כחתן לבתו? מוכן שהרבי לא רצה לגלות לחסיד את שמו של החתן, הוא פשוט הסביר לו במלים פשוטות שטרם הגיע הזמן לגלות מיהו חתן בתך. שתק החסיד בשל אמונתו הגדולה ברבי והתאזר בסבלנות.

היה זה בשנה אחת בערב ראש השנה, כאשר בא החסיד לטשערנוביל לשהות בימים הנוראים במחיצתו של הרבי, פנה אליו הרבי ואמר לו, הכן עצמך לדרך וקח עמך את בתך, עשה החסיד את אזורו כאפרכסת והקשיב היטב לדברי הרבי אשר תיאר לו את מקום יעודו, עיירה קטנה לא הרחק מטשערנוביל, סע אל אותה העיירה ושהה בה עד לאחר חג הסוכות, הכן לך שם מראש מקום לינה וגם סוכה תבנה לך, אל סוכתך תזמין את ר' יוסל'ה הידוע בעיירה, ובוה תבוא אליך הישועה כי שעת רצון תהיה לך. ור' יוסל'ה הנועד להיות חתן יתרכך אי"ה ויבנע לדעתו, זו הדרך היחידה שאפשר להשפיע על ר' יוסל'ה המתעקש, כך אמר הרבי ואגב כך גילה הרבי לחסיד, שלא פעם ניסה להפגיש את ר' יוסל'ה עמו ועם בתו, אלא שר' יוסל'ה סירב בכל פעם, עתה הגיע זמנו להינשא, סיים הרבי את דבריו.

נסע החסיד עם בתו לעיירה, החסיד שהיה בעל יכולת, שכר לעצמו דירה מרווחת כיאה לבעל בית חשוב ונכבד, בעיירה הקטנה עורר בואם של החסיד ובתו, סקרנות גדולה בקרב

התושבים, הכל הבינו שיהודי מכובד כמותו, לא יבוא להתיישב בערב יום טוב בעיירה חדשה, מבלי שתהא לו מטרה חשובה לכך, לכן התענינו לדעת מהי מטרת בואו? בנחשם שכנראה כוונת היהודי לחפש חתן לבתו, החלו שדכנים להתדפק על דלת ביתו, אך החסיד לא שת לבו להצעותיהם של השדכנים אלא התעניין אודות ר' יוסל'ה, איש מאנשי העיירה לא הכיר את ר' יוסל'ה, והחסיד החל לדאוג שמא קיבל בטעות כתובת אחרת, הוא שב וניסה לשאול את האנשים, והם בשלהם, ר' יוסל'ה מיוחד אינו ידוע לנו, סתם יוסל'ה יש כאן הרבה. החסיד לא התעצל והחל להתעניין בכל אחד שנקרא בשם יוסל'ה, ונאמר לו יש בעיירתנו יוסקה הבלן שנישא כבר פעם שלישית, גר עמנו גם יוסל'ה העגלון שהוא עז פנים והוא כבר גם אב לילדים רבים, כמו כן נמצא פה יוסל'ה שהוא משמש כעוזרו של השמש, בחור מבוגר איש תם ולא יוצלח, נאנח החסיד והבין שרק יוסל'ה עוזרו של השמש הוא זה שאליה התכוון הרבי, אך הוא השתומם: היתכן שהרבי שלחו אל אדם תם ולא יוצלח? אלא שלא היתה בידו ברירה היות כי אין בעיירה זו יוסל'ה אחר, והוא החל לחפש אחר יוסל'ה עוזרו של השמש.

בבית המדרש פגש החסיד את יוסל'ה, הוא היה עסוק באותה שעה בעבודת ניקוי המקום וטאטא את רצפת בית המדרש, אחר כך ניגש אל המנורות והסיר מעליהם את חלב הנרות, לאחר מכן ניקה יוסל'ה את הארובות, וכל עבודתו נעשתה בניחותא. לאחר שסיים את מלאכתו הלך מבלי שאיש ידע לאן, הוא החל מתעניין אודותיו וכפי שסיפרו לו היה מקום לינתו מתחת לספסל בבית המדרש, לעתים רחוקות ראוהו אוכל ואיש לא ידע מה היו מעשיו בזמנו הפנוי, לפעמים היו שומעים את קולו כשהוא יושב ומתנועע ליד ספר לימוד, אך כשהיו מתקרבים אליו והתבוננו בספר, ראו שהוא מונח הפוך והדבר עורר צחוק וגיוחון בקהל, מעולם לא ראוהו איש מתפלל כראוי ואמרו עליו שבקושי ידע לבטא מלים, כיוון שמעולם לא שמעוהו מדבר בקול רם, אלו שהקשיבו פעם לתפילתו, ציינו כי ביטוי דומה לשל גוי.

לשמע דברים אלו ירדה מועקה כבדה על לבו של החסיד, ואם לא היו הימים ימי חג היה שב על עקבותיו. בערב סוכות הקים החסיד סוכה נאה וכשרה, וזכר שהרבי ציווה עליו להזמין את ר' יוסל'ה לסוכתו, אך לא הבין שזהו יוסל'ה עוזרו של השמש, כשחזר החסיד בליל סוכות מבית המדרש והחל לומר את האושפיון, נזכר ביוסל'ה השמש וחשב בלבו, אולי ר' יוסל'ה לא נמצא בעיירה, אבל יוסל'ה זה אין לו מקום לאכול ואיש לא הזמינו להסב לשולחנו, על כן ריחם עליו החסיד וחזר לבית המדרש כדי להזמין.

משל ונמשל

כמים הפנים לפנים, כן לב האדם

משל לאיש כפרי, שבאחד הימים בעודו עסוק בסידור ערימות החציר בשדהו, קיבל מכתב מדודו, אחי אביו. במכתב הוא מזמין אותו להגיע אל העיר הגדולה לביקור. בן הכפר עמד נרעש ונרגש מול הזדמנות הפז שנפלה בחלקו. מיהר ושיתף את חבריו ואת ידידיו בחוויה הגדולה שנודמנה לו. הללו השפילו את עיניהם בקנאה. משסיים את עסקיו, רתם את סוסו לעגלה, נפרד ממשפחתו, מחבריו ומידידיו, ויצא לדרך. כפרים ועיירות חלפו ביעף על פניו, אך הוא לא התמהמה. הן פניו מועדות אל העיר הגדולה. כשהגיע אל שערי העיר, ירד בקפיצה מעגלתו, מותר את סוסו מאחור, ועמד נפעם מיופיה וגודלה של העיר. לעת ערב מצא סוף סוף את הבית. עייף ומותש עמד לרגע, נשען ליד שער הבית. בעודו משעין את גבו אל הקיר, שמע זמזום עצבני. הוא נותר בבהלה הצידה, שמא החריד מרבצו בעל חיים מאיים. והנה, נפתחה הדלת, ודודו, ששנים רבות לא ראה אותו, קיבל את פניו והובילו אחר כבוד אל הבית פנימה. "גש נא אל הכיור ושטוף את פניך ואת ידיך", אמר לו הדוד. הוא ניגש, אולם כעבור דקה חזר: "סלח לי דוד יקר, אבל המים אולו מן הכיור". הדוד חיך מתמימותו של הכפרי, ניגש אל הכיור ופתח את הברז למול עיניו הנדהמות, והמים זרמו למרבה הפלא של האיש. גם האכילה לא היתה מלאכה פשוטה כלל וכלל. לא רגיל היה לאכול בכפית ובמזלג, ודקר את עצמו, עד שהצליח להכניס לפיו משהו מן הצלחת. כוחותיו לא הסכינו לחידושים כה רבים. משהראה לו הדוד את חדרו, נכנס וסגר אחריו את הדלת. והנה, הוא ראה מולו דמות אדם. לרגע רגז על דודו שהכניסו לחדר משותף עם אדם מכוער שכזה, אולם לאחר מחשבה שנייה ביקש להראות לאותו פולש כי הוא אחיינו של בעל הבית. עמד ושרבב את לשונו למול אותו מכוער. לתדהמתו, ברוב חוצפתו, ההין הלה ושרבב אף הוא לשון כנגדו. התכעס וביקש להרים את אגרופו, אולם הלה, שמגושם היה, הרים אף הוא את אגרופו. עמד בפרצוף נזעם, ואף הלה עמד כך כנגדו. "די!!! נצטעק בקול. לשמע הצעקה נבהל דודו ומיהר אל החדר. ראה את אחיינו עומד נזעם כולו, ומאיים באגרופו. "מה קרה?" שאל הדוד. "למה זה הכנסתני לחדר אחד עם מכוער ועצבני שכזה?" התרעם בן הכפר. הדוד חיך בהבנה: "ודאי אתה הוא זה שהתחלת במריבה. נסה נא להתפייס ותראה מה יהיה". משראה כי אחיינו מהסס, אמר: "תן חיוך קלוש". חיך הכפרי, והנה אף האיש שכנגדו חיך. חיך הכפרי חיוך עמוק יותר, והלה הגדיל את חיוכו. ביקש להתפייס כדרכם של ידידים, וניגש ללחוץ את ידו. התקדם צעד אחר צעד, הושיט את ידו, ונתקל בזוכית...

הנמשל: אדם עומד מול ידידו ותמה על החמצת הפנים, על חוסר ההארה, על הזלזול ועל העצבנות. כדאי לו לנסות את דברי שלמה המלך, החכם מכל האדם, שאמר: "כמים הפנים לפנים, כן לב האדם". הניסוי יצליח למעלה מהמשוער.

(מתוך מאמר)

כשנכנס החסיד לבית המדרש היה המקום כבר חשוך בחלקו ורק נרות הזכרון האירו עדיין, עמד החסיד ליד הדלת והנה הגיע לאזניו קול ניגון, היה זה קולו של יהודי המתפלל בכוונה גדולה, הוא אימץ את עינו לראות באפלולית, והנה הבחין ביוסל'ה העומד לו לבדו בפינה ומתפלל ביחידות, הוא עמד משתהה ותמה למראה עיניו, כי היתה זו תפילה נלהבת הנאמרת בקדושה יתירה, אשר רק אצל הרבי או צדיק אחר אפשר היה לשמוע כמוה. כעבור דקות מספר פנה החסיד אל פינה בחדר והמתין לסיום תפילתו של יוסל'ה, לאחר זמן רב של המתנה, כשסיים יוסל'ה להתפלל והסתובב, ראה החסיד את פניו המאירים, עיניו הנוצצות ומצחו הזורח, היה זה יוסל'ה אחר, כשיצא יוסל'ה מבית המדרש הלך החסיד בעקבותיו עד שהגיעו ליער עבות, בעמקי היער כשיוסל'ה עצר לפתע, התחבא לו החסיד מאחורי עץ ולעיני החסיד נתגלתה סוכה, הסוכה היתה מוארת בנרות ויוסל'ה נכנס לתוכה, ומיד נשמעה שירה ערבה מתוך הסוכה, היתה זו אמירת האושפיון של יוסל'ה, התקרב החסיד אל הסוכה והציץ דרך סדק וכמעט התעלף מפחד, כשלעיניו נראו יוסל'ה וחבורת זקנים עטורי זקן כסוף כשהם יושבים סביב ושרים, שב החסיד לביתו כשכולו שקוע בהרהורים והבין שזהו ר' יוסל'ה אשר אליו שלחו רבו המגיד מטשערנוביל.

למחרת בהיותו בבית המדרש, בשעת קריאת התורה קנה החסיד מפטיר, וביקש את השמש לקרוא לתורה את יוסל'ה במקומו, אך הלה התנגד לעלות לתורה ואמר: אינני יודע את הברכות, ניגש אליו החסיד ולחש באזנו: "ר' יוסל'ה, הכל גלוי כבר לפני, הגיע הזמן שעליך להתגלות דבר לא יצילך מכך". ר' יוסל'ה עלה על הבימה ואמר את הברכות, תחילה ניסה לגמגם כמי שאינו יודע לברך, אבל מיד התעשת ואמר את הברכות בהתלהבות גדולה ובמתיקות רבה להשתוממות כל הקהל, לאחר התפילה הזמין החסיד את ר' יוסל'ה אליו לסוכה, ור' יוסל'ה נענה ברצון להזמנה, בסוכתו של החסיד הגישה בתו את הסעודה, לאחר סעודת החג שאל החסיד את ר' יוסל'ה את חוות דעתו על בתו, השיב ר' יוסל'ה נו אם המגיד מטשערנוביל בחר אותה עבורי הרי זו עובדה קיימת, הוא נצחני, כל זמן שהייתי נסתר יכולתי לחיות בדרך שבחרתי לי, עתה אני נכנע. במוצאי החג נכתבו התנאים וכל העיררה רעשה, כשנודע לתושביה שיוסל'ה המוכר להם כבור ועם הארץ הרי הוא צדיק נסתר.

צ'ין אדם לחברו

בשביל גמילות חסד אחת כדאית כל
הטרחא הוו

מסופר, פעם בערב שבת קודש
אחר חצות היום, כאשר ישב הרה"ק
רבי שלמה מקארלין זיע"א (יומא
דהילולא כ"ב תמוז) בביתו וכולו
אחוזו שרעפים, מתכוון לקבל את
השבת, ראה מבעד לחלונו אדם
המסתובב מחנות לחנות, מבקש
לפרוט רובל ואינו מוצא. נקש הצדיק
על החלון, והזמינו להיכנס לביתו,
משכנס, לקח שולחן, העמיד עליו
כיסא, עלה על הכיסא ופשט ידו על
ארון גבוה שעמד שם. משם לקח
מספר קופסאות כסף ממעות ארץ
ישראל שהיו לו, ירד מהשולחן ומנה
את הפרוטות שהיו שם, ופרט לו
רובל כבקשתו. בתוך כך נכנס אחד
מאנשי שלומו של הרבי, וכולו
פליאה: האם בשביל ענין כזה, יטריח
הרבי את עצמו בטירחה כה גדולה?
השיב לו רבי שלמה: הלא זוהי
גמילות חסד, בשביל גמילות חסד
אחת כדאית כל הטרחא הוו.

לא רוצה שיתן ולא יתנו אחרים

מסופר: אל חדרו של הגה"ק רבי
יחזקאל לנדא זיע"א בעל ה"נודע
ביהודה", נכנסו גבאי צדקה ובקשה
בפיהם: נודמנה לירינו מצוות פדיון
שבויים, וזקוקים אנו בדחיפות
לשלוש מאות זהובים. קם רבי
יחזקאל מכסאו ופנה אל החדר
הסמוך, עד מהרה שב החדרה והניח
על השולחן לפני הגבאים מלוא
חופניים מטבעות, ספרו הגבאים את
הסכום והגיעו לכדי מאתיים ותשעים
אדומים, זו נדבתו, אמר להם הרב
ואת השאר יתנו אחרים. גדולה היתה
שמחתם של גבאי הצדקה בסכום
הנכבד שניתן להם, הם הרעיפו מלות

תודה על ה"נודע ביהודה", ואולם
שאלה קטנה אך מציקה ניקרה
בליבותיהם, אם רבי יחזקאל נדב
להם סכום כה גדול בעין יפה, מדוע
כבר לא נתן עוד עשרה אדומים
בלבד, ואז כל המצווה היתה נקראת
על שמו. מסתבר שתמיהתם נכרה
על פניהם, שכן רבי יחזקאל פנה
אליהם ואמר: דומני כי הוסחה
הדעת משום מה ממשנה שלמה, הן
שנינו (פרקי אבות ה' – ט"ז) "הרוצה
שיתן ולא יתנו אחרים עינו רעה
בשל אחרים" עתה הבינו הגבאים
על מה ולמה לא קיבלו את שלוש
מאות האדומים בשלמותם.

שיפויו ומעלתו של יהודי

מספרים שפעם תוך כדי שיחה
דיבר הרה"ק רבי שלום דובער
מליובאוויטש זיע"א בשבחם של
אנשים פשוטים ותמימים, התערב
בשיחה אחד החסידים העשירים
ואמר: מדוע לו לרבי לעשות עניין
שלם מאנשים פשוטים? כי יש בהם
מעלות רבות, השיב הרבי, אמר
העשיר אינני רואה את המעלות
שלם, שאלו הרבי האם מצויים
עתה בידך היהלומים שבהם אתה
סוחר? כן, השיב החסיד ומיד שלף
חבילת יהלומים, הניחה לפני הרבי,
ואמר בהתפעלות תוך שהוא מצביע
על אחת מהאבנים, "אבן מופלאה
בעלת יופי נדיר" "יופי נדיר אבן
מופלאה!", אמר לו הרבי אינני
רואה זאת, כדי לעמוד על טיבה של
אבן ולהכיר ביופיה יש צורך
במומחיות. הבהיר החסיד סוחר
היהלומים, גם כדי להכיר ביופיו
ובמעלותיו של היהודי הפשוט
והתמים יש צורך במומחיות, השיב
לו הרבי.

הילולא דצדקיא

שבת ט"ז תמוז
הרה"ק רבי דוד היילפרין אב"ד אוסטראה ב"ר
ישראל (תלמיד הבעש"ט – תקכ"ה)

יום ראשון י"ז תמוז
יהודה בן אשר (בן הרא"ש – ה"א קנ"א)

יום שני י"ח תמוז
הרה"ק רבי משה דוד אשכנזי מטאלטשואו ב"ר
אשר אנשיל (תולדות אדם – תרט"ז)
הרה"ק רבי יעקב אריה מראמין ב"ר שלמה
(תרל"ד)

יום שלישי י"ט תמוז
הרה"ק רבי אהרן שמואל ב"ר ישראל (תפארת
שמואל על הרא"ש (תל"ט)
הרה"ק רבי מאיר תאומים ב"ר יוסף (אבי הפרמ"ג
– תקל"ג)

יום רביעי כ' תמוז
הרה"ק רבי נתן נטע האנווער הי"ד ב"ר משה
(שערי ציון – תפילות – (תמ"ג)

יום חמישי כ"א תמוז
רבי אליהו ב"ר משה לואנץ (בע"ש מווארמס –
שצ"ו)

יום שישי כ"ב תמוז
הרה"ק רבי שלמה מקארלין ב"ר מאיר הלוי
(תקנ"ב)
הרה"ק רבי אורי פייבל מקריסניפול
ב"ר אהרן (אור החכמה – תקע"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נחמיהל הכהן רביטביץ שליט"א
מח"ס "גם אני אדבר" רפרים יוסף הדרס" על המצוות.

הגבלת התורה (ו')

א) כשקורין בשני ספרי תורה, המחזיק את
הספר תורה הראשון, אין לו לעמוד בשעה
שעושין ההגבלה לספר תורה השני. (שו"ת
קנין תורה, חלק ה', סימן ט"ז)

ב) כשעושה הגבלה בספר תורה פתוח, לא
יסתובב מהר, אלא בנחת, כדי שהציבור
יוכלו להסתכל היטב בספר תורה. (שערי
אפרים, שער י', סעיף י"ד)

ג) מה שנהגו להסיר רצועת התפילין
מהאצבעות בהגבלת הספר תורה, זה רק
מכיוון שזה מכאיב האצבעות כשהרצועה על
האצבעות, אבל רשאי לעשות הגבלה גם אם
הרצועה על האצבעות, וכן נהג האדר"ת
שלא היה מסיר כלל הרצועה מאצבעותיו.
(תפילת דוד, עמוד מ"ו)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

לע"נ

הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף
ב"ר אליעזר זאב זיע"א
נלב"ע ט"ז תמוז תנצב"ה